

tænkte paa, at »næste Gang« skulde komme saa brat. Men saadan har det nu været Vorherres Vilje.»

»Amen!« lød det stærkt fra hans hidtil murtavse Ledsager, en ældre, rød næset Mand med et skummelt Ansigt. Præsten nikkede tavs.

Der blev nu talt om Udsigterne for det nye Valg, som efter alles Mening vilde blive nødvendigt. Tækkemanden var fuldt overtydet om, at det trods den korte Frist skulde lykkes dem at tage Kresen denne Gang. Kristi Venneskare var vokset stærkt de sidste Maaneder paa Grund af Enslevs vedvarende Udæskning i Avisartikler og Interviews; og den Skam, som Jægermesteren nu havde kastet over sine Vælgere, vilde sikkert aabne Øjnene paa mange, som endnu om Sommeren havde fulgt det enslevske Banner.

Efter at der derpaa var truffet Aftale om at indvarsle til et Møde af Vennekresens Tillidsmænd, brød Tækkemanden og hans Ledsager op for at bringe den store Nyhed videre ud i Menigheden.

Da Pastor Gaardbo havde fulgt sine Gæster ud og var kommen tilbage, blev han staaende ved Siden af Pulten med et Udtryk, som om han i Tankerne allerede stod paa Valgtribunen med et larmende Menneskehav foran sig. Langt stærkere, end han havde ladet sig mærke dermed overfor Vennerne, var han bleven opglødet af Udsigten til at komme